

תת"ע 5925/12/17 - מדינת ישראל נגד דן יוסף איגלס

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5925-12-17 מדינת ישראל נ' איגלס דן יוסף
בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דן יוסף איגלס

הנאשם

הכרעת דין

1. ראשית דבר:

החלטתי על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

2. נסיבות המקרה:

כנגד הנאשם, נכה בעל תו נכה, הוגש כתב אישום לפיו ביום 04/11/17 בשעה 15:45 או בסמוך לכך, עצר את רכבו ברחוב ויצמן בעכו באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה, זאת בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה תשכ"א, 1961 (להלן: "התקנות"). הנאשם כפר במיוחס לו.

3. דיון והכרעה:

במקרה דנן החלטתי כאמור לעיל לזכות את הנאשם מחמת הספק. אמנם, אין חולק כי הנאשם, נכה בשיעור 100% בעל תו נכה, העמיד את רכבו באופן המפריע לתנועה כפי שהוא עצמו העיד על כך, אך יחד עם זאת, נקודות המחלוקת העיקריות הן כדלקמן:

1 - האם הנאשם החנה את רכבו בתוך צומת או בתחום 12 מטר ממנו כטענת המאשימה הנתמכת על לשון סעי' 3(1) לחוק חניה לנכים, תשנ"ד-1993 (להלן: "החוק").

2 - האם הנאשם החנה את רכבו וגרם בכך להפרעה ממשית לתנועה כעולה מלשון סעיף 2(א)(4) לחוק. שכן, אם אכן החנה הנאשם את רכבו באופן האמור באחד משתי נקודות המחלוקת דלעיל, כאמור לעיל, יהיה

על"י להרשיעו בדיון.

האם הנאשם החנה את רכבו בתוך צומת או בתחום 12 מטר ממנו כטענת המאשימה הנתמכת על לשון סע' 13(1) לחוק חניה לנכים, תשנ"ד-1993 (להלן: "החוק):

אמנם, טענה המאשימה בסיכומיה כי הנאשם החנה את רכבו בצומת או בתחום 12 מטר מהצומת כפי שהתברר בכל שלבי ההליך, אך אינני מסכים לטענה זו מכמה טעמים:

ראשית, מהדו"ח שערך רס"ב מנחם זיתון (להלן: "השוטר") (ת/1), לא עולה כלל כי הנאשם החנה את רכבו בצומת או 12 מטר ממנה, אלא לכל היותר עולה הנאשם חנה במקום המסומן בתמרור 433 ובאבני שפה אדום לבן בעיקול הכביש. אין בהכרח כי מדובר בצומת או מרחק 12 מטר ממנה.

שנית, הנאשם עצמו העיד והכחיש כי החנה את רכבו בצומת אלא בכביש דו סטרי צדדי במרחק של 30-50 מטר (עמ' 1 לפרוטוקול הדיון מיום 22/4/18 שורות 10-11) וגם מעדותו של השוטר לא עולה כלל כי הנאשם החנה רכבו בצומת או 12 מטר ממנה.

שלישית, בביקור במקום שנערך עם הצדדים ביום 28/3/19, ציין הנאשם כי חנה כ-12 מטר מהכניסה, בעוד השוטר טען כי הנאשם חנה בתחילת הכביש. בבחינתי את מקום האירוע, לא עולה כי הנאשם החנה את רכבו בצומת או 12 מטר ממנה אלא במקום אחר.

לפיכך, לא הוכחה המאשימה כי הנאשם החנה את רכבו בצומת או 12 מטר מהצומת כאמור בסעיף 13(1) לחוק.

האם הנאשם החנה את רכבו וגרם בכך להפרעה ממשית לתנועה כעולה מלשון סעיף 2(א)(4) לחוק:

כידוע, יש לפרש את המונח "הפרעה ממשית" באופן העולה בקנה אחד עם מטרת הסעיף וזהותם של אלו אשר לטובתם נחקק סעיף זה, כך שלא כל הפרעה לתנועה תיחשב הפרעה ממשית. על הפרעה להיות מוחשית שאם לאו, לא ייתן חוק חניה לנכים כל יתרון (תת"ע (תעבורה ת"א) 6809-04-19 מדינת ישראל נ' רונן לויטס (פורסם בנוב, 05.09.2019)). לעניין זה, טענה אמנם המאשימה לאורך כל ההליך כי הנאשם החנה את רכבו באופן הגורם הפרעה ממשית לתנועה, אך אינני מסכים לטענה זו מכמה טעמים:

ראשית, עולה כי השוטר זגזג בין גרסאותיו באופן המקשה לקבוע האם אכן הנאשם אכן החנה באופן המהווה הפרעה ממשית לתנועה או לא. שכן, בדו"ח של השוטר נכתב רק כי הנאשם חנה בעיקול הכביש וגרם לפקק תנועה בעת שהפריע לאוטובוסים להיכנס לכביש ונדרשה הכוונה של התנועה, ובעוד בעדותו, טען השוטר טענה חמורה הרבה יותר כי הנאשם חסם נתיב נסיעה שהצריכה הכוונת תנועה.

לעניין זה, אינני סבור כי חניה בעיקול הכביש שהפריעה לאוטובוסים והצריכה הכוונה מהווה הפרעה ממשית לתנועה, שכן היא בגדר מתחם הסבירות ולא ניטרלה כלל את האפשרות להמשך הנסיעה אלא רק הקשתה על כך. עפ"י כל היגיון והשכל הישר, אם היה סבור השוטר כי הנאשם בהחנייתו חסם את הנתיב כולו ולא רק הפריע לתנועה, היה מציין זאת מפורשות בדו"ח, אך מכיוון שלא סבר כך, רשם רק כי מדובר בהפרעה לאוטובוסים לעבור שהצריכה הכוונה. הפרעה לרכבים שמצריכה הכוונה איננה חורגת מגדר הסביר, לא מעכבת ארוכות את התנועה ולא יצרה כאוס תעבורתי במקום האירוע, ועל כן אינני רואה את אותה החנייה כדבר שגרם להפרעה ממשית לתנועה.

באשר לעדותו של השוטר, לטעמי מדובר לכל היותר בניסיון למקצה שיפורים ולא מעבר לכך, שכן השוטר עצמו תחילה העיד כי אינו זוכר את האירוע עצמו אלא מסתמך אך ורק על הדו"ח שערך ומונח לפניו, ועפ"י תוכן הדו"ח לא ניתן להסיק כי אכן חסם הנאשם נתיב בהחניית רכבו, כפי שקבעתי דלעיל. מה עוד, כי הנאשם עצמו העיד כי משחזר לרכבו בסמוך לאחר מכן, לא הבחין בפקק כלשהו של רכבים ובכך מתערערת עוד יותר גרסת המאשימה לעניין זה.

שנית, מביקורי במקום עם הצדדים התרשמתי כי עפ"י החניית רכבו של הנאשם, ניתן להבחין כי אוטובוס שהגיע למקום האירוע, נאלץ לצורך הסיבוב להיכנס לנתיב הימני. גם עפ"י התרשמות זו ניתן להסיק כי מדובר בהפרעה לתנועה שאינה ממשית ואיפשרה את מעבר האוטובוס תוך שהוא גולש לנתיב הנגדי. אין בכך כדי ליצור הפרעה ממשית, כפי שהוגדרה על ידי דלעיל.

לפיכך, הנאשם לא החנה את רכבו באופן המפריע לתנועה באופן ממשי כאמור בסעי' 2(א)(4) לחוק.

4. סיכום של דבר:

לאור כל האמור לעיל, עולה כי המאשימה, אשר נטל השכנוע רובץ עליה, לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש ולא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם החנה את רכבו בניגוד לאמור בחוק. לפיכך, הריני לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, ד' שבט תש"פ, 30 ינואר 2020, בהעדר הצדדים